

4933 3die Beh. af Finantslovf. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 4934

mærksomhed, at der til Guldførelsen af de Baner, som anlægges ifølge Loven af 10de Marts 1861, iaar forlanges en Million fem Hundrede og nogle og tredsindstyve Tusinde Rigsdaler, og naar Finantsministeren da siger: Seg drifter mig ikke til i et Aar som dette, hvor det er mig umuligt at kunne svare for, at jeg kan afsætte Reservecens Midler, at paatage mig nogen større Udgift til Anlæg af Baner end den, som jeg nogenlunde kan sige at have dækket gennem de Resourcer, som jeg har, saa forbauser det mig endel, at ærede Medlemmer synes aldeles at tabe Blikket for de finantsielle Banfæligheder, som de ved deres Ændringsforslag ville drage ind ikke blot over Finantsministeren, men ogsaa over Rigsdagen. Thi hvad betyder Forslaget om disse 300,000 Rd.? Det betyder, at man gennem denne Bevilling vil forsøge paa at binde Regjeringen og sig selv til i Løbet af 2 Aar at gjøre en Udgift for Statskassen af ca. 4 Millioner Rigsdaler. (Stemmer: Ja!). Vel; jeg siger, at dersom de Herrer kunne anwise Maa-den, hvorpaa disse 4 Millioner Rigsdaler skulde komme, saa er det en ganske anden Ting, men det forekommer mig, at det vilde være uforstandigt saavel af Regjeringen at paatage sig en Forpligtelse i saa Henseende som af Rigsdagen at binde sig selv til denne Byrde, saalænge man ikke har havt Leilighed til at overveie Forholdet, saaledes som det finantsielt foreligger efter den Finantsstilstand, som er indtraadt ikke blot her, men i hele Europa ved de Begivenheder, som have sundet Sted iaar. Seg skal aldeles uforbeholdent sige, at, dersom jeg alene kunde tage Hensyn til de Interesser, som ere betroede mig, da havde jeg haade Lust og Evne til at sætte dette Arbeide i værk — og jeg beklager, at jeg har maattet boie mig for Forhold, som jeg ikke er Herre over — men paa den anden Side kan jeg dog heller ikke lade være at se, at selv om den Mulighed skulde være tilstede, at Gulddannelsen af Banen blev dragen et halvt Aar længere hen i Tiden —

thi videre kan det dog ikke føre til, — maatte Rigsdagen dog foretrække dette og være Regjeringen Tak skyldig for, at den itide havde gjort opmærksom paa, hvad det betyder at vedtage dette Forslag, saaledes som det her foreligger. Der er af ærede Medlemmer gjort opmærksom paa, at der her var et Kompromis. Seg vedkender mig, at der paa en Maade er et Kompromis, og jeg afviser enhverformhelt Antydning af, at der i Regjeringens Tilbageholdenhed i det Hele skulde ligge en Antydning af, at det var dens Hensigt at unddrage Beboerne af Sylland den Fordel, hvormed der i Loven af 24de April 1868 er givet dem en Art Tilfagn. (Modsigelse af Winther.) Det ærede Medlem har selv været en af dem, der have givet denne Antydning. (Winther: Nei, tværtimod!). Sa! man kan ogsaa forsvare paa en saadan Maade, at det tillige antydes, at saadanne Tanker ikke ligge saa meget fjernt; men hvis dette ikke er Tilfældet, saa er det saameget heldigere, og forsaavidt falder altsaa min Afvisning bort, idet jeg blot herved erklærer, at en saadan Tanke slet ikke eksisterer hos Regjeringen. Naar man imidlertid taler om et Kompromis, maa ærede Herrer ikke glemme en Del af dette, som det ligger meget nær for mig at gjøre gjældende, nemlig ifølge min Stilling som daværende Finantsminister, idet jeg da med stor Styrke fremhævede den Betragtning, at der ikke af Indenrigsministeren maatte begyndes paa noget Arbeide i Genhold til Loven af 24de April 1868 uden med Finantsministerens Samtykke, og med ligesaa stor Styrke gjorde gjældende, at dette var nødvendigt, fordi en Bevilling til en eller anden Del af Banen tillige indeholdt en Erkjendelse af, at Pengene skulde staffles tilveie til Gulddannelsen af Banen, hvad det saa end maatte koste. (Hør!) Sa! Hør; det maa de ærede Herrer ikke glemme og heller ikke, at disse 300,000 Rd., som nu se saa overmaade uskyldige ud, og som ikke forstyrre Balancen iaar i nogen betydelig Grad, i Virkeligheden betyde, at der skal udredes mindst